

БАРАБАНЧЕ

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ОТРЕНЪ И ПРЕПОРЪЧАНЪ ОТЪ МИНИСТЕРСТВОТО НА НАРОДНАТА ПРОСВЕТА СЪ ОКР. № 6630 ОТЪ 14 ДЕКЕМВРИЙ 1938 Г.
Директоръ: ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ Издава: а. д. ПЕРИОДИЧЕНЪ ПЕЧАТЪ

А Д Р Е СЪ
Ул. „БАРАБАНЧЕ“, ул. 15 Ноемврий № 5
София. Тел. 2-48-76. Пош. чек. с/ка № 1573

Бр. 2 лв.

СОФИЯ, 23. V. 1939 г.

А Б О Н А М Е Н ТЪ:

за 40 броя — 60 лв., за 30 броя — 45 лв.,
за 20 броя — 30 лв., за 10 броя — 15 лв.

Нѣкога царь Крумъ, тоя строгъ и
гъръ български царь, ималъ единъ
и крадливъ велможа, който се
навалъ Черномиръ. И мало и голѣмо

ило кански отъ Черномира, и бе-
и богатъ сипѣли черни клетви
его. Най-после жалбитъ народни
али до ушитъ и на самия царь
и решилъ да накаже злосторника
налъ го той при себе си и му
лъ:

ушай, велможо, ти си вече старъ
ренъ. Време е да се оттеглишъ
чивка. Но за твоята вѣрна и че-
служба азъ искамъ да те награ-

царски и да из-
три твои жела-
избирай.

И Ж Д Р И Я ТЪ Ц А Р Ъ Разказъ отъ Николай Фолъ

Велможа Черномиръ се замислилъ.
Какво да избере, какво да пожелае,
когато всичко си ималъ: и пари съ
гърнета, и кѣща като палатъ, и ниви
— до де човѣшко око стига. А билъ
страшно алченъ тоя велможа и не ис-
калъ да изтърве сгодния случай да
придобие още нѣщо.

— Виждамъ, че нищо самъ не мо-
жешъ да изберешъ, — продумалъ ца-

попиталъ го преоблѣчениятъ царь
Крумъ.

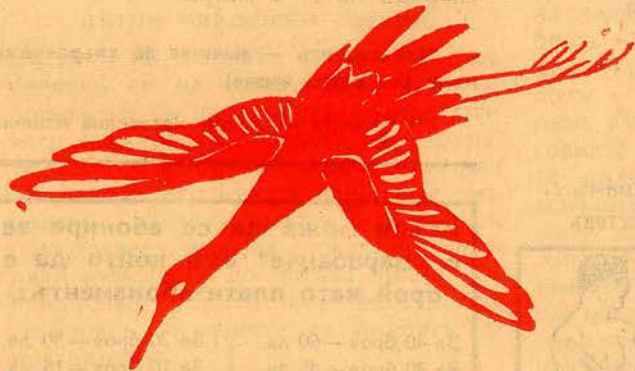
— Защо ме питате? — отвърналъ
мрачно нещастникътъ.

— Ако имашъ нѣкакво желание,
кажи ни го — веднага ще ти се из-
пълни. Самъ царьтъ ни е изпратилъ.

— Щомъ царьтъ ви е изпратилъ,
кажете му, че имамъ едно единствено
желание — да заповѣда да ударятъ
на велможата Черномиръ
44 тояги по голо. Тоя без-
божникъ ми ограби зла-
тарницата до последната
жълтица — чумата да го
порази!

Едвамъ сега Черномиръ
позналъ въ лицето на окж-
сания човѣчецъ нѣкогаш-
ния богатъ и охолентъ зла-
таръ.

— Царю честити, отказ-
вамъ се отъ останалитъ
две желания. — затрепе-

рътъ, — затова ще тръг-
немъ изъ града, преоблѣ-
чени въ прости дрехи и
ще попитаме първитъ три-
ма минавачи какво же-
лаятъ Тѣхнитъ желания
ще бждатъ и твои. Съ-
гласенъ ли си?

— Ба, тия хорица по-
нѣкога иматъ по-умни же-
лания отъ насъ, велможитъ
и голѣмцитъ, — поми-
слилъ си Черномиръ и се
съгласилъ.

Речено — сторено. Пре-
дрешили се и тръгнали
по улицитъ на старопре-
столния градъ. Насрѣща

имъ — единъ златаръ, окжсанъ и бле-
денъ отъ мжки.

— Имашъ ли нѣкакво желание? —

ралъ гузнитъ велможа, но царьтъ
продължилъ пѣтя си мълчаливъ и
мраченъ, като тъменъ облакъ.

Преди да изминатъ и сто крачки,
срещнали една жена, окжсана и из-

(Следва на 2-ра стр.)